

Matouš 17,1-9

Po šesti dnech vzal s sebou Ježíš Petra, Jakuba a jeho bratra Jana a vyvedl je na vysokou horu, kde byli sami. A byl proměněn před jejich očima; jeho tvář zářila jako slunce a jeho šat byl oslnivě bílý. A hle, zjevil se jim Mojžíš a Eliáš, jak s ním rozmlouvají. Nato promluvil Petr a řekl Ježíšovi: „Pane, je dobré, že jsme zde; chceš-li, udělám tu tři stany, jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Ještě nedomluvil, a hle, světlý oblak je zastínil a z oblaku promluvil hlas: „To jest můj milovaný Syn, kterého jsem si vyvolil; toho poslouvejte.“ Když to učedníci uslyšeli, padli tváří k zemi a velmi se báli. Ale Ježíš přistoupil, dotkl se jich a řekl: „Vstaňte a nebojte se.“ Oni pozvedli oči a neviděli už nikoho jiného než Ježíše samotného. Když sestupovali z hory, přikázal jim Ježíš: „Nikomu o tom vidění neříkejte, dokud Syn člověka nebude vzkříšen z mrtvých.“

Kam jsem se to sakra dostal? – tahle slavná hláška člověka napadne, když slyší o Petrovi na hoře proměnění. Přičemž to poněkud obhroublé *sakra* je tu v doslovném významu na místě. Protože to, co Petr spolu s Janem a Jakubem zažívají, to je **setkání se svatostí, svatostí Boha Izraele**. Ale ta hláška, zaznívající z úst překvapeného, ba šokovaného účastníka nečekaného děje, ta se klidně může ozvat i z našich vlastních úst: KAM jsme se to dnes s Petrem dostali?! KDE to jsme, čeho jsme to spolu s ním svědky? Je dobré připomenout si – není to poprvé, co si Ježíš takhle Petra, Jakuba a Jana vzal sebou. Poprvé je přizval, když navštívil hlubiny lidského zoufalství, a zesnulou dceru Jairovu, kterou už oplakávali, vrátil životu. A není to ani naposled, protože tahle trojka s Petrem v čele bude u toho, až propasti beznaděje zasáhnou Ježíše samotného, a on bude potit krev modlitbě v Getsemane, a zápasit se svým strachem, s oním lidsky tak pochopitelným pokušením všechno vzdát a přestat nasazovat pro věc Otce nebeského svou vlastní kůži. Mezitím, uprostřed, je teď Petr u toho, když tohoto Ježíše, Mistra z Nazareta, učitele z kázání na hoře, nasvítí nebeská sláva. Reflektor světla, které umí vytvořit jen sám Stvořitel všeho dobrého. Ten, co ho prosíme *Když ty jsi nám světlem, spatřujeme světlo*. Tohle světlo, po němž touží mystici, ... hledači náboženských tajemství, to je teď soustředěno na Ježíše. Do něj ho oděli, v něm toho člověka, Mistra z Nazareta, proměnili v postavu, která najednou patří nikoli do lidské, ale Boží blízkosti. V tomto nasvícení, jakoby z nebes inscenovaném, je nám ho dáno spolu s Petrem spatřit. A nepochybně si máme všimnout jak toho, co se to děje s Ježíšem, v jaké roli se ocitl, tak i toho, jak na to reaguje Petr.

Už při výstupu na tu horu neměl Petr možná ani tak těžké nohy, jako hlavu. Je to právě týden, co slyšel, že cesta Ježíše, Syna Božího (jak sám vyznal), že **cesta tohoto Syna povede doprostřed ponížení, posměchu, utrpení a na smrt**. Když to svému Mistru chtěl Petr rozmluvit, a možná se tak trochu postavit do čela učednického zástupu a jako budoucí hlava církve určovat, kudy teď ta správná cesta pro Mesiáše a Syna Božího povede – uslyšel od Ježíše

Apaga satanas! Odstup Pokušiteli, pěkně se zařaď, nejlépe nakonec, a sleduj, kudy kam a kudy dál vede cesta následování, cesta za Ježíšem.

Po šesti dnech se ukázalo, že ta cesta vede na horu. Na horu vysokou velmi. Bude to blíž výšinám nebeským? Místo, odkud je rozhled, vyhlídka, kde se můžeš zorientovat? Kde místo všedního výhledu, zastřeného starostmi, nebo tím, co ti pořád dokola běhá hlavou (jakože „co si to zas ten Ježíš na nás vymyslel?“) – kde místo toho všeho uvidíš, jak to vlastně je, konečně se zorientuješ, konečně ti to dojde?

Ale **výhled**, který **nahoře** na hoře Petra čeká, **překoná všechna očekávání**. Jak kdyby se ocitl s Mojžíšem na Sinaji, když před tváří Svatého Izraelského slyšel: „Já jsem ten Bůh, který vás vysvobodil z pasti smrti a otroctví, a já si vás беру za svůj lid.“ Prý tehdy Mojžíšovi odleskem toho setkání zářila tvář jako slunce, což jeden z nejváženějších překladatelů bible pochopil tak, že se Mojžíš vrátil ke svému lidu nikoli ozářen, ale orozen, tedy s rohy na hlavě. Kteroužto překladatelskou chybu vytesal do kamene samotný slavný Michelangelo... Ono, když člověka potká sláva svatého Boha Izraele, nadělá kopanců, o nichž se mu jindy ani nesní.

Petr, ten chce zas stavět stánky. Nevím jestli úmluvy či jakési rekreační přístřešky, každopádně jeho koktavé *Pane, je dobré, že jsme zde...* vyjadřuje přesvědčení, **ted' už jsme v cíli**. Už jsme na tom v nebeském Království. A skutečně dobré, tedy nejlepší bude tady zůstat. *Chceš-li, dám se do práce, a postavím stany. To je raz dva.*

Komu že to chce Petr stavět stany? Ježíšovi, Mojžíšovi a Eliášovi. Třem, kteří tu oděni světlem blízkosti Svatého Izraele spolu rozmlouvají. Debatují nad Tórou a Proroky, nad tím, kudy vede Boží cesta tímto světem, jak o to Mojžíš i Eliáš sami zápasili. A taky nejspíš probírají, že sloužit Hospodinu, zápasit o věrnost jeho poslání, ti ani tak nevynáší záři reflektorů, neřkuli potlesk davů (často ani těch nábožně založených), ale že si při tom zápasu nabiješ ústa, vysloužíš pochybnosti nebo rovnou nadávky a odpor z úst těch, co vždycky vědí: Že v Egyptě u plných hrnců masa bylo líp. A že sloužit baalům a podobným bossům, šéfům a oligarchům je jistější, než se ptát na přikázání a vůli Boha vysvoboditele.

Copak se jeho zaslíbená země či Království nebeské nejeví tady na zemi každou chvíli spíš jako fata morgana? A taky ti dva možná s Ježíšem mluví o tom, ať se tím reptáním, a pochybnostmi či nevírou nenechá zmást, odradit, zastrašit. Koukni na nás, Ježíši, copak ten náš příběh, příběh Mojžíše a Eliáše, nemá překvapivě otevřený konec? Copak se nepovídá o Mojžíšovi, že si ho Bůh vzal k sobě, a Eliáše zrovna tak?

Tohle všechno v té chvíli Petr přeslechl, nebo nechtěl slyšet. Omámen září Ježíše ve slávě, nemá ani pomyslení na to, že se ještě budou muset vrátit tam dolů... A týden stará Ježíšova slova o tom, že jeho cesta povede na kříž, že skončí jako pohrdaný looser? Nejspíš už nic z toho neplatí, myslí si Petr. Už jsme v cíli. Následování s křížem Ježíšovy

potupy se nekoná, už se budem jen vznášet tady v oblacích. *Pane, chceš-li, postavím tu tři stany...*

Jenže odpověď se ozve úplně **odjinud**, než od Petrova Mistra. S odpovědí přicházejí sama nebesa, sám Svatý Izraelský: *Tady tenhleten, to je MŮJ Syn. Milovaný, ten, v němž se mi zalíbilo. Toho POSLOUCHEJTE.*

Co ten hlas Petrovi říká? Tady tenhleten, to je ten, cos o něm vyznal *Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého.* Ale taky je to ten, co mluvil o tom, že po té cestě Syna půjde, i když mu to vynese pohrdání, ponížení, utrpení a smrt. Tady tenhleten, cos mu před týdnem, při minulých bohoslužbách, dával své dobře míněné rady, ať se tomu utrpení raději vyhne – a co tvé rady odmítl jako rady zkušeného ďábla – právě tady tenhleten je můj milovaný. V jeho cestě, jeho zápasech, jsem našel zalíbení. Jeho ochotu nasadit vlastní kůži a vydat se na cestu náboženského loosera, nasvěcují touhle nebeskou září. Na něj jsem vsadil, jeho příběhu dávám váhu, závažnost, svou slávou.

A jeho – POSLOUCHEJTE. Naslouchejte pozorně jeho rozmluvě s Mojžíšem a Eliášem, všimněte si, kolika překážkám a neúspěchům a odmítání čelili oni, a že to přece vedlo k cíli, tam, kam jsem to chtěl přivést já. Poslouchejte ho, třebaš když vás učí: *Taková lampa, ta svítí všem v domě. Tak ať svítí světlo vaše před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích.* Věřte mu, když vás inspiruje k zápasům o lidskost, která překračuje vyjeté koleje; milosrdenství, byť nad tím ostatní ohrnovali nos. Vždyť takovíhle spravedliví zazáří jako slunce v království Otce. Ježíš vám takhle, jako svědek toho království pravdy a lásky a svobody a naděje září právě teď!

Byli z toho, tehdy na té hoře, úplně vedle. Prožívali šok z překvapujícího zjištění: Tak tenhle Ježíš, tesař z Nazaretu, co jak snílek vykládá o lásce k nepřátelům, nebo že slunce Otce nebeského svítí na spravedlivé i nespravedlivé – tak on je opravdu Boží Syn? Ten pravý, vyvolený? I báli se bázní velikou.

VSTAŇTE - a NEBOJTE SE, oslovil je Ježíš. To už sinajské kulisy i Mojžíš a Eliáš byli pryč. Zas tu stojí Ježíš, a zas někomu podává ruku a staví ho na nohy. Vstaňte, musíme jít dál. Zas dolů, mezi lidi, tváří v tvář problémům všedních dní.

Ale nebojte se. Nebojte se spoléhat na ta slova, až sejdeme dolů, až zmizí výhledy – a ta moje slova se zas budou zdát jak sny nenapravitelného snílka – a cesta, kterou prošlapávám, se zas bude zdát nejasná, zbytečná, marná – a vám se bude chtít ze všeho nejvíc reptat, nebo rovnou utéct. Nebojte se září toho setkání nést v srdci – aby prosvítla temnoty úzkostí, beznadějí, zmatků, které tam dole budete zažívat. Však ono se nakonec ukáže, že to světlo nebyl fantasmagorický přelud, ale světlo mého vítězství. Amen.

Mt 17,1-9, Salv 24.9.2023

Pozdrav

Píseň 679,1+4 (Pomoz mi můj Pane)

In: Jak vzácný skvost je tvé milosrdenství, Bože! Lidé se utíkají do stínu tvých křídel. Osvěžují se tím nejučtější z tvého domu, z potoka svých rozkoší jim napít dáváš. U tebe je pramen žití, když ty jsi nám světlem, spatřujeme světlo. Amen (Ž 36,9nn)

Píseň EZ, S Žalm 36

Modlitba

Když prožíváme úzkosti či prohry, když nám připadá, že tvé blízkosti nejsme hodni, když ruce naplňuje únava, hlavu zmatek a srdce beznaděj, ještě jsi tu pořád ty, Pane. Vnášíš jasno doprostřed zmatků, otevíráš cestu tam, kde se nám budoucnost jevila zabeďněná. Vrhneš světlo pravdy doprostřed polopravd a lží. Ujišťuješ, že tvé milosrdenství není daleko, když se cítíme obklíčeni nenávistí, lhostejností, nebo nás dusí vlastní nechota či starosti. Zaháníš temnoty úzkostí a pocitů bezmoci, ukazuješ, co všechno přece jen můžeme dělat. Když ty jsi nám světlem, spatřujeme světlo. Děkujeme, že to vše smíme potkávat, nechávat se tím oslovit. Díky za příběhy tvého učedníka Petra a díky za příběh Ježíšův. Z něj se chceme učit spolu s ním. Buď s námi a smiluj se nad námi. Amen

1. čtení Ex 24,12-18; 34,27-30

Píseň 631

text + kázání Mt 17,1-9

Píseň 560

Ohlášení

Přímluvy - Kyrie

V důvěře v pravdivost Ježíšova příběhu a jeho ochoty nasadit se, prosíme za církve, Pane. Za její službu – za vysvobození z předsudků, jež máme v sobě – za rozbití pout, do nichž tvé milosrdenství a lásku umíme sami spoutat. *Pane smiluj se, Kyrie eleison.* Prosíme za naše blízké, bratry a sestry, za ty, s nimiž tvoříme společenství, za přátele, kteří si nevědí rady s vírou či náhlými životními otázkami. Za pokřtěné děti i dospělé. *Pane smiluj se, Kyrie eleison.* Předkládáme ti ta místa světa, kde vládnu temnoty, kde lidé marně volají po vysvobození, míru, lidskosti, svobodě. Víš kolik jich je. Ukaž nám, kde můžeme vykročit ze slupky zvyků a pohodlnosti, a projevit se uprostřed potřebných jako příjemci tvé lásky a svobody. *Pane smiluj se, Kyrie eleison. Tichá modlitba ... Pane smiluj se, Kyrie eleison*

Otče náš

Poslání Mt 5,14-16

Požehnání Mt 28,20

A hle, já jsem s vámi...

Píseň 777